

Translating Kuzguncuk: A Site of Tolerance and Solidarity

Harika KARAVİN

Lecturer, Gelişim University, İstanbul, TURKEY

Email: hkaravin@gelisim.edu.tr

Abstract

This study has aims to explore the relationship between cities and texts. Benefiting from Jakobson's notion of "intersemiotic translation", some literary works on cities has been considered target texts of the nonverbal signs of cities. In other words, these narratives are analyzed as a translation process, underlining the interdisciplinary relationship between Urban Studies and Translation Studies. Cities are assumed to be translated into cultural texts with a specific discourse. As a methodological tool, Tymoczko's notions of "translation" and "metonymics" have been adopted and Kuzguncuk has been chosen to present a partial representation of the city of İstanbul. After selecting some fiction and non-fiction works, these texts are analyzed in three different categories, namely translation of Kuzguncuk in prose, short stories and poetry, with an aim to reveal the various discourses reflected in the "translations".

Keywords: intersemiotic translation, interdisciplinarity, metonymics, urban studies

Kuzguncuk'un Çevirisi: Hoşgörü ve Dayanışmanın Sembolü

Özet

Çalışmanın amacı şehirler ve metinler arasındaki ilişkiyi ortaya çıkarmaktır. Jakobson'un "göstergelerarası çeviri" kavramından esinlenip, şehir üzerine yazılan edebi eserlerin bazıları "şehir" imgesinin erek metni olarak değerlendirilmiştir. Diğer bir deyişle, bu anlatılar çeviri süreci olarak değerlendirilmiş ve Şehir çalışmaları ile Çeviribilim çalışmaları arasındaki disiplinler arası ilişki vurgulanmıştır. Şehirlerin, belli bir söylemle kültürel metinlere çevrildiği varsayılmaktadır. Çalışmada Tymoczko'nun "çeviri ve metonimik" kavramı esas alınmış ve Kuzguncuk, İstanbul'un kısmi bir temsili olarak ele alınmıştır. Kurgusal ve kurgusal olmayan eserler seçtikten sonra, düzyazıda, kısa öykülerde ve şiirde Kuzguncuk olmak üzere, metinler farklı üç kategoride incelenmiş, "çevirilerdeki" farklı söylemler açığa çıkarılmaya çalışılmıştır.

Anahtar kelimeler: göstergelerarası çeviri, disiplinler arası, metonimi, şehir çalışmaları

Introduction

A brief survey of current trends in Translations Studies shows that there is an increasing trend moving beyond strict textual analysis to broader research areas such as intersemiotic translation and the interdisciplinary nature of the studies carried out in the translation realm. Having first introduced by Roman Jakobson in his article titled “On the Linguistic Aspects of Translation, the meaning this type of “intersemiotic” translation has been enlarged, freeing itself from the subaltern position suggested in the following definition. According to Jakobson, intersemiotic translation refers to the “interpretation of verbal signs by means of signs of nonverbal sign systems” (1959: 234). As is clear, this definition has enabled the translation scholars to study the relationship between words and images within the scope of Translation Studies. As Yves Gambier and Henrik Gotlieb notes, “Technologies for creating and reproducing images have opened up unprecedented opportunities for the discussion of translation. Mass-produced images, now as readily available as printed or electronic words, present translators with a new challenge: to rethink the relationship between word and image” (2001: 45).

Having been inspired by Jakobson’s definition, some scholars such as Michaela Wolf and Roland Barthes applied this perspective to read the city as a “text”. In their views, writings on cities contribute to representing the nonverbal elements with verbal ones and hence produce an inter-semiotic translation. In other words, what authors write about cities can be considered translations of a specific “source text”. These authors approached the city as a “source text” and then interpret and translate it into a verbal sign, a “target text” (Wolf 1995, Barthes 1985). When we examine the Turkish literature, for instance, it is easy to encounter a great number of literary works written about İstanbul, each of which tends to represent a different aspect of İstanbul, its culture or people. To put it differently, the representation of İstanbul in Pamuk’s novel, *İstanbul: Memories and the City*, is not the same as the one dealt in Tanpınar’s book, *The Peace*, resulting from the fact that each author is an individual reader who makes some decisions during the translation process. As in all translation activities, their decisions are shaped by various factors, including the author’s literary approach as well as the effect of socio-cultural and political conditions of the society in which they live.

Though there are quite a large number of novels or non-fiction works that can be evaluated as a translation of İstanbul, most of them are unable to go beyond being partial representations of İstanbul, generally keeping it in the background. Therefore, my study will try to find out whether a specific “source text”, Kuzguncuk in my case, can create different “target texts”. In order to provide a satisfying answer to this question, I will provide various examples from primary resources that deal with Kuzguncuk in a very detailed manner.

Methodology

This study aims to provide a “metonymic” and partial” representation of a city, benefiting from Tymoczko’s theoretical framework. As Tymoczko argues, “in any translation process [...] a partial encoding comes to represent the source text: certain aspects or attributes of the source text come to represent the entire source text in translation. By definition, therefore, translation is metonymic: it is a form of representation in which parts or aspects of the source text come to stand for the whole” (p.55). This discourse on the metonymics as a theoretical framework for the discussion of translations, in general sense, can also be observed in city narratives. The authors, namely the translators of the city, create a metonymic target text,

foregrounding certain aspects of the cities in their translations. As a result, we are presented different versions of the same city by different authors or poets. According to Tymoczko, this situation is a natural outcome of the nature of the translation process:

Translations are always partial. There is never total or complete translation [...] translators must make choices, because no perfect homology is possible, not even in synonymy or intralingual paraphrase. Decisions are required in translation, because there is always loss and gain in moving between languages and between cultural discourses, because a translator cannot capture everything, because there are inconsistent demands on the translator, because there are limits on the practicable information load of the target text, and so forth. (p.55)

Basing my theoretical framework on the notion of “metonymics” and Tymoczko’s definition of translation, I will attempt to analyze how Kuzguncuk is translated into a written text. While developing my corpus, I have been meticulous in selecting the works to focus on, preferring to study mainly the names that used to live or are still living there. With this aim in my mind, I have included some famous names such as Gülsüm Cengiz, Sevim Burak, Nedret Ebcim and Uğur Yücel in my project as they have spent an important part of their lives there and would be very useful in providing firsthand information about this province. Except for Ebcim’s book, which is like a guide book offering a lot of details ranging from the architectural structures of the place to the famous names living there, the others are taken from works published as belles-lettres. After examining my corpus, I have realized that translator-authors having attempted to interpret Kuzguncuk show a tendency to foreground the most obvious characteristics of the province, the multicultural nature of the society who live in peace and solitude with each other.

In his article titled “Semiologie et urbanisme”, Roland Barthes argues that city can be analyzed as a “discourse” that can be visible, either similarly or differently, in all of its small parts (1985:270). Representing İstanbul, Kuzguncuk also has a specific discourse which has been shaped by many agents from its history. As being one of them, authors and poets have made significant contributions to shape the discourse, providing their own translations of the province. After examining the examples from different genres, I came to the conclusion that except for the various discourses belonging to the city, there is a most dominant one, mentioned by all the authors and poets on whom I studied. That is to say, Kuzguncuk’s multicultural as well as the extraordinarily tolerant nature is considered the most important feature making the representation of Kuzguncuk valuable. For these reasons, the main focus of my study will be to show how this dominant discourse is created in the translations of Kuzguncuk. Before starting to analyze the target texts, I want to give some information about the general features of Kuzguncuk as a province.

Although it is not exactly known who the first inhabitants of Kuzguncuk were, there are some rumors regarding the origin of its name. According to Sarandis Apostoladis, the religious official of the Orthodox church, “kuzguncuk” derives from a Greek word, Chrysokeramus. While Keramos derives from the root of tile, Hrisos means gold (Nedret Ebcim: 2005:19). As Byzantine Emperor, Justinianus II, made a church there that is covered with golden tile, it is believed that the first inhabitants of Kuzguncuk were Byzantines. Evliya Çelebi, on the other hand, claims that “during the Ottoman period, a holy person called “Kuzgun Baba” was living there and hence people started to name it as Kuzguncuk” (Bektaş, 1996:12).

As is known, Kuzguncuk is generally depicted as a small village on the Asian side of the Bosphorus. It is centered on a valley that opens to the Bosphorus. The sides of the valley are quite steep. From the mouth of the valley, Kuzguncuk is connected to İcadiye and Üsküdar. Along the street going from İcadiye to Paşa limanı district, it is still possible to recognize lots of antique wooden houses, the most luxurious and bigger of which were situated along the shore. According to the census data of 2005, the population of Kuzguncuk was 5940, the greater part of which consisted of Turks unlike previous years when Jews and Greeks were the highest in number. As the researcher Eremya Çelebi Kōmirciyan mentions, “Kuzguncuk was considered a Jewish village” (p.20). Coming to settle in Kuzguncuk during the Spain immigration of 1942, Jews regarded Kuzguncuk as a holy place and built two synagogues there. As of 17th century, Greeks and Armenians started to inhabit there, leading them to erect two Greek churches and one Armenian church. There was no mosque in the center of the neighborhood until 1952, when the Kuzguncuk Mosque was built in the courtyard of the Armenian church with building funds that included donations from the Armenian congregation (Houston 2001:18). However, Kuzguncuk could not manage to preserve its multiculturalism due to the 6-7th September riots, property taxes taken from non-Muslim people and the Cyprus coup d'état in 1974. In other words, racial discrimination caused hundreds of Greeks, Armenians and Jews to leave the country and go to Israel, Greenland, France or the USA. Though the ethnical diversity has decreased to a great extent, it is still possible to encounter a number of Greek and Armenian citizens there.

To sum up, Kuzguncuk is a province having a special importance and meaning for İstanbul. Kuzguncuk has a peaceful atmosphere enriched with its natural beauties such as beautiful groves and five orchards which have provided the inhabitants with enough fruit and vegetable. Therefore, they have joined their forces in order to protect the orchards against the transformation projects of the private sector. In addition to these natural beauties, the province has lots of fountains, three cemeteries (of all religions), scaffold, small shops producing ties, hats and scarves, small cafes, mansions with their unique architectural style, small taverns etc. Kuzguncuk has always been a symbol of unity, tolerance and solidarity, which has been represented on different levels.

Translating Kuzguncuk in Prose

In this part of the study, I will try to explain how authors have contributed to the representation of the dominant discourse on Kuzguncuk. For this purpose, I will focus on four books, two of which was written in the form of a memoir. One of them has been deliberately chosen from an older work so that we can have the chance to understand the change over the years. My analysis will hence follow a chronological order, ending with the most current literary piece published in 2010 by Heyamola Publishing House within the scope of İstanbul, European Capital of Culture. The others will include Nedret Ebcim and Cengiz Bektaş who are considered very influential actors in both developing and representing Kuzguncuk.

Kuzguncuk and its Unique Lifestyle

In the novel titled “Sergüzeşt-i Nono Bey ve Elmas Boğaziçi,” Salah Birsal presents us the lifestyle of the provinces located on the shores of Bosphorus with his unique literary style, characterized by rhythmic and elaborated sentences. His essays touch on the general

atmosphere of the “Bosporus villages” as he calls. As being one of them, Kuzguncuk also has its place in the book which specifically depicts the place and its people in about sixty pages and in three main parts. The first part, titled *Paylot*, provides information on the historical buildings and landmarks of Kuzguncuk, the people’s lifestyle as well as some anecdotes from the lives of famous people who lived there. In the second part, *Sergüzeşt’i Nono Bey*, the author tries to make us understand what kinds of figures lived there at those times, emphasizing the multiplicity observed among them in terms of both religion and ethnicity. In the last part that will exemplify below, Birsel gives a very detailed description of the most important historical structure of the province, The Purple Mansion. It is important to add that Birsel does not only talk about the mansion, but the stories it has witnessed:

Yazımızın bu noktasında, Mahmut Celalettin Paşa’nın oğlu Sakıp Bey’in kızı Emine Hanım’ın 1094 yılında Pempe Yalı’ya gelin geldiğini de açıklamalıyız. Emine Hanım’ın İngiliz Sait Paşa’nın küçük oğlu kurmay subay Sait Bey’e almışlardır. Gelin hanım bir süre sonra, Müfide adında bir kız getirir dünyaya. Ama evde, Güldeste adındaki bir Çerkez halayık da Sait Bey’e, Şehime adında bir kız doğurmuştur. Bir gerilim ki anlatılmaz. Şimşekleri Emine Hanım kayınvalidesini üzüm üzüm üzmüş, dibekleri dövmüştür. Güzide Hanım’ın ölümü de onun yüzünden olur. Bunun üzerine yalıdakiler Sait Bey’e dayatırlar: “Bu kadını boşayacaksın!” [...] Ey okur’ Bunları biz sana anlatıyoruz, sakın kimseye söyleme. Sonraları Emine Hanım çok perişan olmuştur. O milyonlar değerindeki mücevherleri öldüm pahasına satmıştır. (p.241-242)

On the same page, Birsel draws a very nice picture of the old, happy days of Kuzguncuk and enables us to live through it by expressing as many details as possible:

İmdi de Kuzguncuk vapur iskelesine yanaşalım. / Akşamın saat altısıdır. / Denizden çıkan her şeyi öperek yiyen Ayhan’ı, burada da bulacağız. Ne var, Kuzguncuk’un tüm jönlere, girl’leri de burda. İskelenin sağ köşesinde (sol köşe kahvedir) pastacı Alyanak Mıgırđıç Usta, onlara **dünyanın en güzel pastalarını** pişirmiştir. Delikanlılar da tezgâhın, ya da dükkanın önünde sevgililerine daha bir sokulmak, onların soluklarını daha bir yakından içlerine çekmek olanağı elde ederler. / **Ayaküstü mutluluklara elverişli bir yer** de Paşalimanı Caddesi ile İcadiye Caddesi’nin birleştiği, köşedeki Bulgar kökenli sütçü Yorgi Şumbas’ın dükkanındır. Doğrusu, burada yenilen dondurmanın (külâhı beş kuruşa) **tadı** bir burda vardır, bir de İzmir’de Hisar Camisinin ordaki Mennan’da. / O yıllar İnci Çayırılı da yukarı sokaklarda oturur. Kuzguncuk’lular geceleri, onun evinin balkonundan verdiği konserlerle, ciğerlerini şişirerek başka ülkelere uçmaya çabalarlar. [...]Kış geldi mi bızdıklar uçurtmalarını, sapanlarını sandıklara kaldırır, delikanlılar, **tezgahtar kızlar** evlerine kapanır. Kuzguncuk köpüren dalgalara, **yırtıcı bir kuşu andıran rüzgarlara**, ansızdan indiren yağmurlara kulak vermeye başlar./ İşte o zaman **Manav Aleksandr**, sokaklarda rakısını susuz olarak yudumlayan Çımacı Hulki, ömrü boyunca küçüklere redingotlara Hayat satan Emekli Memur Yaşar Bey, **Bakkal Vitali**, Tütüncü Recep, atıyla sebze dolaştıran **Foti**, kilise zangoçu **Todori** biraz daha yaşlandıklarını çıkarlar. Bunların içinde belki, Musevi olduğu halde Kürtten ayırılmayen, Wilhem bıyıklı bekçi Baruh gelip geçse de **yaşlanmak nedir bilmez**. (p. 243)

In this excerpt, we see some clues regarding the lifestyle of people living in Kuzguncuk. As is clear from the names written in bold, Kuzguncuk is like a mosaic including people of different religions, languages and ethnic backgrounds. They used to live in peace with each other and try to get pleasure from everything. The inhabitants of Kuzguncuk used to have simpler lives, which is obvious in their daily activities and the jobs they did. For Birsnel, Kuzguncuk is a very unique place and shows a tendency to translate it with a positive discourse, which is also apparent in his word choices. As is seen, Birsnel prefers to render the place with such powerful phrases as “ayaküstü mutluluklara elverişli yer” and “dünyanın en güzel pastalarını yapan yer”. Even in this single page, one can easily identify the general characteristics of this small province in the earlier times.

Kuzguncuk: as a symbol of multiculturalism and tolerance

Cengiz Bektaş, an architect and author, is one of the famous names who are still living in Kuzguncuk. I have wanted to include his work in my study, considering his previous influential works in the area of architecture and environment. As he is regarded as a very brilliant observer’s of his time, his book titled *Hoşgörünün Öteki Adı: Kuzguncuk* will be worthy of examining as a text. In the first parts of the book, he gives very detailed information on the history of the province, its historical buildings and natural beauties, providing relevant pictures and maps at the bottom part of each page. After that, under the heading of *Gerçek Kuzguncuk* (The Real Kuzguncuk), he starts to talk about his own Kuzguncuk. According to him, it is one of the rarest places where neighborliness, solidarity, communion and affection never end even in the hardest conditions. In the following excerpt, Bektaş offers a “metonymic” representation of the place with his own perspective.

Ne yapılar, ne duvarlar, ne pencereler, ne kapılar.../ Gerçek Kuzguncuk, başka bir Kuzguncuk...Kuzguncuk, İstanbul’un orta yerinde, çağımıza en önemli bildirimleri sunan bir **örnek** birimdir. Hemşerilik duygusunun yok olmaya yüz tuttuğu, çevre ve ilişkilerin göçebelerinkine benzemeye başladığı günümüz İstanbul’unda “**toplum yaşamıyla**” ilginç bir yerleşmedir. Yüzyıllardır, dört ayrı inanıştaki kişiler (**Müslümanlar, Yahudiler, Ermeniler, Rumlar**) bir arada yaşamışlar burada **Hoşgörü ortamında** bir arada yaşanabileceğini kanıtlayabilmişler. Ta ki dıştan gelenler bir şeyleri kırıp dökünceye dek... 6-7 Eylül olayları, bağnazlık, gözlerini korkutuncaya dek... Bugün de sayıları, oranları çok değişik olsa da bu dört inanışın insanları **bir arada yaşıyorlar** Kuzguncuk’ta. Onları, bir şeyleri anımsatarak hep birlikte yaşamaya yeniden yüreklendirebilmek için 12 yıldır uğraşıyorum. Sanırım bir şeyler becerildi. Bugün 31 Mayıs 1992... Az önce bütün **Kuzguncukluların hep birlikte oldukları, akerdeona, gitara uyarak şarkılar söyledikleri, halay çıktıkları, yiyip içtikleri piknikten geldim.** Oturdum bu satırları yazıyorum. Birlikte gerçekleştirdiklerimizi bir başka kitapta anlatabilirim ancak... Şimdi bu kitaba sığdırmam olası değil.../Kuzguncuk’ta, 6-7 Eylül ‘e dek, yerleşmenin bel kemiği olan İcadiye Caddesi, Paskalya günlerinde ulaşıma kapatılmış. Üzerine halılar serilir, çiçekler seğrilir, laternalar ortaya çıkarmış, üç gün üç gece dans edildiği olurmuş... (p.94)

Although Kuzguncuk is a province of İstanbul, it is kept separate and special by Bektaş, since he reads it as a good example among the others losing their unity day by day. Bektaş underlines that Kuzguncuk has a real “social life”, exemplified by various events held by all the inhabitants of the province. In addition, he emphasizes the multicultural and tolerant characteristics of the place, mentioning his role to preserve it throughout the years. Therefore, it is possible to conclude that in his target text, Kuzguncuk should not lose its idiosyncratic nature though some events have occurred. As a translator, he makes a call for change in order not to destroy this mosaic of many cultures that represent mutual recognition and tolerance.

In the second part of the book, Bektaş gives voice to the stories of some people who have been living there for a long time. All of these stories center upon a common “discourse”, revealing the author’s general approach in “translating” the province. To put it differently, the stories he included in this book transposes certain aspects of the place, drawing attention to the peaceful and tolerant atmosphere among people of different ethnic, cultural and linguistic backgrounds. Now, I would like to explain my remarks with one of most representative stories and show how it is represented on linguistic level. The following example takes some sentences from one of the stories told by a Greek person who was born and is still living there:

Burada yaşayan Türkler’le tek vücut yaşadık. Arada tek olay geçmemiştir. Gençliğimizde Halkevi vardı, Nejdet Bey’in gazinosu yanında. Temsiller verilirdi. Kuzguncuk böyle kalabalık değildi. Denize, Cemil Molla’nın parkında girerdik. Havuz vardı. Kimse rahatsız etmezdi. Kadınli erkekli girilirdi. Geceleri kapılarda oturulurdu. Şezlonglarla... Musevilerle ilişkiler iyiydi. Koruya çıkardık. Fıstıkların arkasında pazarları hasırlarla salıncaklar kurulurdu [...]. Ramazan da biz de dikkat ederdik. Sokakta bir şey yemez, sigara içmezdik. Kurbanda et gönderirlerdi. Burada öyle zenginler yoktu. Cami sonradan yapıldı. Ramazanda davullar çalardı. Onlar da bizim paskalyaya gelirlerdi. Cenazelere eşlik ederlerdi. [...] İsa’nın vaftiz günü vardır. 8 Ocak... O gün kilisenin papazı haçı suya atar, bütün gençler haçı sudan çıkarmak için yarışlardı. [...] Babam 20 yıl önce öldü. Kani Kalfa’nın çırağı Yani Kalfa vardı. O da iyi yetişmiş bir Rum’du. Rum Vasil Kalfa Vardı. Tenekeci Mihail vardı o da Rum’du... Dülger ve Vasil Kalfa vardı. O da Rum... [...] Birbirimizin dillerini de öğrendik. Ermeni’ler Rumca bilirdi. Rumlar Musevice bilirdi. Yahudiler Fransızca bilirdi. Az buçuk Rumca da konuşurlardı. Türkler Rumca bilirdi. Bir madam Despina vardı, Rum, Türk, Müsevi, çalışan annelerin çocuklarına bakardı. Ermeni’lerin mezarlığı Bağlarbaşı’nda, Yahudiler’ininki dere içinden çıkınca Nakkaştepe’deydi. Rumları’inki köprü altında... (pp.105-106).

Bektaş’s book is full of such stories, almost all of which tend to give the same message. It is possible to argue that in Bektaş’s narrative, the notion of “tolerance” gains an urban concreteness, manifested in the daily activities of the inhabitants. In addition, Bektaş prefers to focus mainly on the positive connotations of this “multiculturalism” for the people of Kuzguncuk who was living there during 1950’s, avoiding to mention negative results of national movements starting especially to occur after the second half of the same period. Therefore, in Bektaş’s translation, Kuzguncuk represents an intriguing example of multiculturalism.

In his book, *Üç Dinin ve Ünlülerin Buluştuğu Semt: Kuzguncuk*, Nedret Ebcim creates a similar discourse, adding various stories told from the first person. Like Bektaş, his stories lay stress on the significance of tolerance in the multicultural society of Kuzguncuk. He attempts to justify his statements, providing examples of tolerance which is realized on different levels. For instance, he gives space to the words of an ordinary tradesman who tells a real story including a scene from “iftar” meal in 2003:

2003 yılının Kasım ayında, milletçe çok sarsıldığımız bir olayla karşılaşmıştık. Hain bir saldırı sonucu Şişhane’de bulunan Neve Şalom sinagogu bombalanmıştı. Birçok vatandaşımız hayatını kaybetmişti. Hepimiz bu olaylar karşısında çok üzülmüştük. Semtimizde bulunan Büyük Sinagog ise bu hadiseler karşısında bile cesaretini kaybetmeyerek, iftar yemeği geleneğini yerine getirmişti. Bu yemeğe ben de davetliydim. Kuzguncuk’un muhtarı, bankacısı, manavı, kasabı, şoförü, memuru, işçisi ve emeklisi; hep birlikte Sinagog’da buluştuk. Üsküdar Kaymakamı ve Müftüsü de bu davete icabet eden devlet görevlilerimizdi. Teröre inat, hepimiz bir arada ve birlikteydik. Musevi Sinagogu’nda, cami hocamızın okuduğu ezanla orucumuzu açtık. Kuzguncuk’ta yaşayan insanlar hiçbir zaman birbirlerinin dinleri veya ırkları ile ilgilenmemişlerdir. Önemli olan kardeşlik, sevgi ve dostluktu. Bunu bizler bir kez daha ispatlamıştık. (p.40)

This excerpt is one of the best examples underlying Kuzguncuk’s sensitivity with regard to religious tolerance. Every Ramadan, the synagogue organizes the traditional “iftar” meal for the Muslims and huddle all people together, pitching in the enhancement of solidarity among the inhabitants. In addition to this, Ebcim attempts to show the distinguishing characteristics of the people living there, which is also obvious in the following example where Ebcim tries to emphasize the importance of solidarity among people in the days of hard times:

Tarık Ağabey, Barış Harekat’ına katıldığında, ailesi büyük bir üzüntü içerisindeyken, onları ilk ziyaret eden ve onları teselli eden komşuları, Rum karı-kocalarıydı. Tarık Ağabey, izinli olarak eve döndüğünde, ailesi ve arkadaşları çok sevinçliydi. [...] Babası, hoş geldin-beş geldinden sonra, daha üstünü (askeri forma) bile çıkarmadan oğlundan, komşuları Rum karı-kocaları ziyaret etmesin istedi. Savaşın içinden ve uzun yoldan gelmesine rağmen tereddüt bile etmeden komşularının zilini çalar. Kapıyı açan Madam Talya ve kocası Dimitri onu görür görmez, ağlayarak sarılırlar. Rum-karı koca çok duygulanırlar. Öyle ya belki birkaç densiz, onlara hiçbir suçu olmamasına rağmen, sadece Rum asılı olmalarından dolayı düşmanca tavır takınmış olabilirdi. Çok samimi, içten davranışlarından sonra Tarık Ağabey onlara: “Bizler burada hep birlikte kardeşçe yaşadık, yaşayacağız; aramıza da kimse giremez, biz aynı suyu içtik, aynı yemeği paylaştık; aramıza da kimse giremez. Sizler bu ülkenin, en az bizim kadar hakları olan vatandaşsınız. Size kimse farklı davranamaz. (p.150)

According to Ebcim, tolerance is also one of the important aspects of the political life in Kuzguncuk. Like many other, political issues don’t give harm to the relationship between people, which contributes to its idiosyncratic identity. The following sentence helps us to understand the way how elections are carried out there: “Seçim zamanında farklı partilerden olan Kuzguncukluları hiçbir ayırım yapmadan sandığa getirir, hatta yardım ederdik. Bizim

partie oy atmayacağını bilmemize rağmen, vatandaşlık bilinci ve Kuzguncukluluk ruhu, bizlerin en önemli özelliği idi. Siyaset veya herhangi bir şey, bu insanların arasını açamaz” (p.151).

After analyzing how Kuzguncuk is transferred in Ebcim’s book, I want to analyze the translating process in one of the most important works that were written on Kuzguncuk. I am of the opinion that Gülsüm Cengiz’s book titled *Boğazdaki Mutlu Çocuk: Kuzguncuk* is worthy of a detailed analysis as it was published with the commitment of putting down Kuzguncuk on paper in a literary piece. As I mentioned before, this book was published by Heyamola Publishing House within the scope of a project called *İstanbulum*, which aims to introduce forty different provinces of İstanbul, creating partial representations of the whole city. As it is apparent from the title of the book, Cengiz’s translation of the province produces a positive atmosphere as the previous authors do. Throughout the whole book, she talks about the province as a happy child who has been tried to be protected by all the others living there. Her translation also foregrounds the multicultural and tolerant nature of the province, drawing our attention specifically to the positive aspects of the place. This is also revealed by the linguistic choices she made in “translating” the province. For instance, the last pages of the book provides very successful summary of her general tendency in interpreting Kuzguncuk:

Kuzguncuk var olan insan ilişkileriyle, kültürel ortamıyla, cumbalı ahşap evleriyle **çok kültürlü** İstanbul’un ve Türkiye’nin yaşam belleği aynı zamanda. Ama Kuzguncuk, artık değişen, **çok kültürlü kimliği** yok edilen İstanbul’da tek çocuk... Kuzguncukları yeniden oluşturmak, çoğaltmak için bu **mutlu çocuğun**, yaşamdaki acılara, yoksunluklara, güçlüklerle karşılaşılan **mutlu çocukların** öyküsünü anlatmaya çalıştım bu kitapta. Kardeşlik sofrasında bölüşülen ekmeğin tadını, **çok kültürlülüğün** yaşamımıza kattığı zenginliği bir kez daha anımsamak, toplumsal belleğin tazelenmesine birazcık katkı sunmak için... Bu kitap farklılıklarına karşı bir arada, kardeşçe yaşamayı başaran insanların semti Kuzguncuk’a ve bu yaşamı sürdüren Kuzguncuklulara yazılmış bir **güzellemedir**. (2012: 219-220)

In Cengiz’s translation, Kuzguncuk is the only happy child embodying the people of various cultures and religions. Even in this short excerpt, Cengiz repeats the word “çok kültürlülük” three times and describes the place with phrases evoking positive connotations such as “yaşam belleği”, “güzelleme”, “kardeşçe yaşamayı başaranların semti” etc. Although the book starts with the good old days of Kuzguncuk, referring to Cengiz childhood, she manages to carry it to the present, drawing close attention to its unique nature when compared to the other provinces of İstanbul. Therefore, it is possible to conclude that Cengiz presents Kuzguncuk as a perfect place that has managed to preserve its state for a long time despite some sad events and should be an example to the others with its highly tolerant atmosphere. For this purpose, she develops her discourse around the notions of “peaceful atmosphere, solidarity, tolerance and multiculturalism.” Without claiming to be exhaustive in scope and detail, I will provide some representative examples and show how they are relevant to the dominant discourse in the translation:

Kuzguncuk fırınlarında, pastanelerinde pişen sıcacık ekmekler, simit, pasta, helva, tatlı ve çörekler, dil, din, ırk ayrımı gözetmeksizin ağzımızı tatlandırır. (p.60)

Hristoların dışında da gelip gittiğimiz birçok gayrimüslim komşumuz vardı. Üst katımızda oturan komşularımız bayramda bize gelirler, onların bayramında da biz giderdik. Sebzeçimiz Aleko Efendi’ydi; saçlarımızı Berber Dimitri’ye yaptırırdık. Bakkal Toma’dan alışveriş ederdik. Kuzguncuk’ta ilişkiler öyle iyiydi ki, hiç kavga olmayınca karakolu kaldırdılar. (p.61)

Kuzguncuk, yaşamımdaki birçok ilkin gerçekleştiği yer. İlk kez kilise çanının sesini orada duydum; kiliseyi, sinagogu ilk kez orada gördüm [...] İnsanlar dil, din, ırk farkı gözetmeden hizmet sundu birbirine... Sevgiyle, içtenlikle... Farklılıkların zenginlik olduğunu, farklılıklara saygıyı ve hoşgörüyü orada öğrendim. İnsan kimliğim farklılıkların yarattığı zenginlikten beslenerek oluştu. (p.62)

I have deliberately chosen those excerpts from the successive pages so that it could be easier to sense the general tone of the discourse. As is seen, Cengiz wants to emphasize the tolerance among the people in all respects of life, repeating the message in all these well-written examples. Using a sincere language embellished with dynamic sentences full of emotive words such as “sevgi, saygı, hoşgörü etc.”, Cengiz informs us of her Kuzguncuk.

Kuzguncuk in the Stories of Sevim Burak

Being one of the most important story writers of the Republican period, Sevim Burak spent her childhood and youth in Kuzguncuk, which had an enormous effect on shaping the content of her stories especially with its multicultural nature. Grown up in a mansion in İcadiye Street, she treated the lives of people in her stories, focusing mainly minorities, lonely and hopeless ones who are doomed to despair no matter how hard they try. In the eyes of child Burak, the province is seen in two perspectives: a child who carries beverages for her father between Chief Rabbi’s house and mansion on the same street and a “soul” which destroys itself among the old and lonely minority group in Kuzguncuk who feels ashamed of being the daughter of a Jewish mother (Koçakoğlu 2009:442). Having spent her childhood in a dark mansion with old people in a multicultural society, Sevim did not have good memories regarding the province, which is obvious from the content and characters of her stories where Kuzguncuk is generally associated with desperate women, unfaithful husbands who have secret love affairs with more than one woman, and death. As a result, her readings of Kuzguncuk bear the traces of her early life when she had to “keep quiet” in every condition (p.445).

In order to understand Burak’s perspective in translating Kuzguncuk better, I want to focus on two of her stories, namely *Sedef Kakmalı Ev* and *Ah Ya Rab Yehova*. As some of the scholars argue, *Sedef Kakmalı Ev* can be considered the written text of Burak’s childhood (p.446). It takes place during 1960’s in Delikoç Street where Burak’s house was located. She incorporates her neighbors into her story by changing their names. It tells the story of a husband and wife who don’t understand or love each other at all. Ziya Bey is married with a Greek woman called Nurperi and keeps various mistresses. Nurperi is sick and tired of her duty to sit for him. For this reason, Kuzguncuk is the place where the sorrow and tragedy has

started for Nurperi, which is hinted in the following sentence: “MENLİK’TEN ÜSKÜDAR’a geldiğinden bu yana tırnaklarını yiyip duruyordu (Burak, 1993: 24). She does not have any good memories in this district where her life is restricted only to the mansion in which she waits for the death of her husband. Therefore, she does not feel upset when he dies: “Cenaze küçük evlerin arasından geçerek tepenin eteklerini tırmanmaya başladı. Taşıyanlar ikide bir duruyorlardı. Tabut sallanarak ilerliyor ara sıra dalların arasına takılıp kalıyordu. Kederli saymıyordu kendini” (p.17). To sum up, Burak wants to display the bad fate of Nurperi, resulting from her ethnicity.

In the second story, Burak dwell on the “dying” lives of Bilal Bey and his Jewish wife Zembul. Though the woman character becomes Muslim in the story, her neighbors call her with her Jewish name so that her minority status will be emphasized. Kuzguncuk is translated with its people of different ethnicity, its ferry bridge (p.127), Küplüce cemetery (p.134), Yani’s casino which is one the most famous places of Kuzguncuk as Kıryako’s coffee house (p.120). However, the most dominant discourse in the story is related to the doom of the province people who have entered into illicit intercourses with many others. For instance, Zembul has an illegitimate child; Bilal Bey who is the father of this child has three mistresses etc. Towards the end of the story, Burak punished all of them by making Jehovah burn them, which is mentioned in the following sentences: “Kapı çaldı...Madam Victoria- O’nu görünce Madam Raşel- O’nu görünce Madam Furtune, O’nu görünce Madam Lili de kapıya koştu- Hizmetçi Atiya O da onları görünce kapıya koştu- Onları görünce Madam Bohora O’da kapıya koştu-Onları görünce O’da kapıya koştu-Onları görünce İda-Katura-Lusi-Betuel-Anna-Lea-Dora-Abi [...]” (p.158) Here, as in all other examples, we see the cosmopolite atmosphere in Kuzguncuk. However, it is no longer displayed in a positive manner, but becomes associated with the tragedy of such people who are discriminated and tried to be moved out of the province. In Zembul’s perspective, Kuzguncuk represents a past full of bad memories, most of which results from her ethnicity and marriage with a Muslim man.

Uğur Yücel’s Kuzguncuk

Broadcast on radio with the title of *Kenti Dinlemek*, the interviews with different authors were compiled by Jale Sancak in a book published in 2002. Each interview was made with the ones who lived there at some part of their lives. Sancak preferred to support these interviews with a representative story written by the same authors on the same province or street. In my opinion, it is a successful attempt with regard to representing some of the provinces with what makes them as they are. As Sancak mentions, these interviews can be of good help to become familiar with the change they have undergone.

For these purposes, I want to include Uğur Yücel’s interview and story in my study and show whether any difference exist in his reading of Kuzguncuk. Being a film producer, director and actor, Yücel spent his childhood in Kuzguncuk. Defining the province as one of the villages of Bosphoros, Yücel draws a picture of Kuzguncuk, focusing mainly on the good early years of it. As we understand from the interview, Yücel misses those years and feels upset about the current situation there. When asked whether the province changed a lot, he gives the following explanation, which is also the main idea dealt in the story I will analyze below:

Mimari anlamda çok değişmedi, ama ruh değiştirdi. Kuzguncuk’a yeni yerleşenlerin onun çehresini değiştirdi. Yok olmaya yüz tutmuş binaları onardılar. Ama geçmişi geri getiremezler. Başka birileri var artık. O hayata değmemiş, oradan geçmemiş

insanlar. Belki de o hayata birçoğunun düşmanca baktığı, daha doğrusu sevgisiz baktığı bir yerden gelmişler. Mesela orada büyümüş her çocuk için Noel'in bir anlamı vardır; her Müslüman çocuk için. Bir kurban bayramının bir Musevi, bir Ermeni çocuk için de bir anlamı vardır: Çan çaldığı zaman, bir Müslüman çocuk bundan bir şey algılar. [...] Bizden sonra bitti orası, başka bir yer oldu. Geriye dönüşü de çok zor. (2002: 46)

As is clear, we observe a different interpretation of Kuzguncuk in Yücel's writing that look back to the old days of the place with a nostalgic perspective. The current situation of the province makes him upset and he talks about Kuzguncuk as a place which has lost much of its characteristics having made it a unique place. In his story titled *Kuzguni*, he describes a typical day from old days of Kuzguncuk, where he provides lots of clues to identify the place. The story takes place in one of the casinos called *İsmet Baba Meyhanesi* and told by a child observing what happens around. Throughout the whole story, the author gives some details regarding the voices, colors, images, people, and smell of Kuzguncuk. He makes us sense the atmosphere of the place with its well-formed descriptive passages, some of which will be exemplified in the following excerpts, where you will find easily get to know the lifestyle leaded there:

Sokak aralarına dalıyor esinti. Marmara'ya açılmak istemeyen kimi balıkları ardına katarak. Ladino, Ermeni, Rum, Türk, Bulgarlar kim kodu kim dedi döndürüyorlar. /Yedi millet usullacık konuşurlardı cumbalarda, çarşılarda, ev önlerinde... / Rüzgar havada kapıyor dilleri, dinleri. Anaforlayıp İliya'nın bostanında hortumunu üfürüyor. Bir güzel dilleri, dinleri, balıkları, hanımeliçiçeklerini gökyüzünde Harman. Neşeli çocuk şarkıları mahalle aralarında, akşam sefaları paramparça. [...] Balık kızartması.Patlıcan biber. Rakı kokusu. Cigara, lağım. Karpit kokusu. [...]Rakı sofrası kuruluyor. Akşamüstü tirenlerle veda ederken güne. Sinema başlıyor köyün ortalarında, sinema. Coşum coşum uyuklayacağım filmin ikinci yarısında, elimde glikozlu, leblebili beyaz gazozlar. (p.52-53)

Following these good memories, Yücel starts to explain his main message, showing the destroying effect of change on his mind. He complains about the transformation some public areas have undergone. His heart sinks when he looks at the cinema gardens that have been turned into car parks. Towards the end of the story, the language he uses to describe his mood becomes very pessimistic to imply the negative effects of change on his mind:

Köy yollarında rebetlerim aşığı mahalleden yukarı mahalleye geçerken. Yosun yosun alacakaranlık çöker köye kokulu. Bir köşe minderine tünerim. Uzaklara uzaklara üzüm üzüm bakarım çocuk gözlerimle. Öyle üzüntülerimim seyredirim, onlar prömenatta. Ben nerden yedim bu vurgunu. Nasıl yıkılıp dağıldı içimin dalgaları. Bir Maya mabedi gibi dik merdivenleriyle ve tüm yeryüzündeki Allah'ın evlerini imrendirecek bu kırk bin basamaklı dalgalar nasıl dönüştü de betonlara da yıkılıverdi alalede [...] Deldi geçti bu vurgun beni. Şimdi bir yanım kığırdamadan duruyor sessiz sakin. Yeniden esmesini beklemede Karadeniz üzerinden gelecek kanatlı atların yelllerini, vurguna yatmış yüreğim. (p.56)

Translating Kuzguncuk in Poetry

In this part of the study, I will analyze discourses adopted in translations of Kuzguncuk in poems. Because of its captivating atmosphere, Kuzguncuk has inspired many poets such as Can Yücel, Gülsüm Cengiz, Ömer Kayalıoğlu, Oktay Rıfat, Salah Birsal and Sevim Burak. Generally, they try to give similar messages in their poems which are very effective to draw a concise picture in shorter sentences. As is it not possible to examine them in detail, I just want to explain the content and discourse of the most famous ones.

Firstly, I want to exemplify the most common poem called Kuzguncuk Destanı, which is still posted on the walls of many shops there. In this poem, Kayalıoğlu manages to reveal Kuzguncuk's tolerant and multicultural atmosphere, the characteristics of the inhabitants and their lifestyle. In his view, Kuzguncuk is not a place but a family who has lost some of its members in recent years. Its people, streets, structure, buildings, football team and natural beauties are rendered in these rhythmic lines. However, the positive discourse suddenly changes with the line "Sen eski Kuzguncuk değilsin artık," but he does not clarify its reason in his lines.

Ey Kuzguncuk bunca hukukumuz var.
Sana bir merhaba demeye geldim.
Düdük çalsın, selamlasın vapurlar.
Gezmeye, görmeye, yemeğe geldim.
Yine anılarım eskiye kaydı,
Biraz dertleşelim seninle haydi.

Sende gerçekleşti hayalim, düşüm.
Yıllar yılı oldun başımın tacı.
Çevreni sevdama düğümlemişim:
Nakkaştepe, Kuru, Fıstıkağacı.
Oynamaya küçük arsalar meydan,
Denize daldık Cemil Molla'dan.

Dosttan ileriye, kardeşti sanki,
İcadiye Caddesinde voltalar.
Her yaştan, her cinsten bir çok insan ki
Dolar boşalırdı geç vakte kadar.
Kuzguncuk semt değil bir aileydi,
Büyümü yaptılar, nazar mı değdi?

Yerin büyük yüreğimde basılı
Sende kaldım sılandı da ziyade,
İkametim kütüğünde yazılı:
Kırk yedi numara, Üryanizade.
Bulamazsam hoş gör başka kelime
Sitem desem yakışır mı dilime.

Hoca, papaz, haham konu komşuydu,
Cami, kilise, havrası da yanyana.
Vicdan katındaki hoşgörü buydu.

Ki yüce duygular veren insana.
Saygılarla çözümlenir her konu.
Dinler, diller, ırklar koalisyonu.

Seyyar sebzeçimiz Rum Foti vardı,
Mahalle bekçimiz Baruh, Yahudi,
Sütçümüz işinin ehli Bulgar'dı
Doktorsa Ermeni Minasyan idi.
Uzun boylu Rus da tamircimizdi,
Başı açık, sakalları temizdi.

KULELİ vapurdan tören geçişi
Yankılanır yokuşlarda "Şa! Şa! Şa!"
Yalıdan, bu coşkun saygıya karşı,
Çıkar el sallardı Aksoley Paşa.
Gözler yaşarırdı, gönüller titrer,
Saygıyla sevginin birleştiği yer.

Tabancayla kovalardı korudan
Bir hırçın komşumuz Şevket Mocan'dı.
Yalısı vardı ki dillere destan
Meclise de girdi, sonra harcandı.
Yine eksilmedi hiç sevgilerim,
Ruhuna Allah'tan rahmet dilerim.

Amigo laf atar, söverdi, bazı.
Aldırmazdı kimse, hatta gülerdik.
Futbol meneceri Berber Kiryazi,
Daha nicesini toprağa verdik.
Eskilerde yavaş yavaş azaldı,
Sağ olsun, bir Tahir Amcamız kaldı.

Bir de Göbek Ali aklıma geldi,
Hızlı hızlı çıkar yokuş yukarı.
Bir aralık perhiz yaptı, inceldi
Şalvara dönüştü pantolonları.
Vazgeçilmez bir tutkusu var hele,
Erbap işi hazırlanmış nargile.

Gazetecimiz de bakmaz kusura,
" Sağır" dense tanınmaya yeterdi.
Erkenden evleri dolaşır sonra,
İskelede arz-ı endam ederdi.
Müşteriye sonsuz saygısı vardı,
Hasta olsa karısını koşardı.

Nur olsun, var olsun hafif elleri,

İğnesinin ucundaydı dermanım.
Bütün Kuzguncuk'a yıllardan beri
Şifa dağıtıyor Cemile Hanım.
Kış, yaz şemsiyesiz çıkmaz dışarı,
Dolanır, tırmanır dik yokuşları.

Eli kolu dolu döner büyükler,
Çocuklar bekler, yardıma hazır,
İskele, cümlelerin buluştuğu yer.
Gidişle telaş var, dönüşte huzur.
Bitişikte İsmet Baba uğrakta,
Yorgun dönenlere bir duble haktı.

Vapurlarda çiklet satma sefası,
Deli Avram koşar gibi yürürdü.
Futbol arşiviymiş sivri kafası.
Eliyle fotoğraf çekmede (!) hürdü.
Daha kimler, neler var anlatacak
Affedin, soluğum bu kadar ancak.

Özleşem de uğramazdım aylarca,
Anılar yumağı sende olmasa.
Birkaç yalı, birkaç tuğlalı baca
Birkaç kahven, meyhanen de olmasa.
Defterden silmedik amma kararttık,
Sen eski Kuzguncuk değilsin artık.

Etkin olmasan da halkın çoğunda
KAYAOĞLU, bir vefalı oğulsun.
Okurların insafına sığın da
Avun bari, üzüntüler dağılsın.
El öpmeden, danışmadan ustasına
Ne giriştin bu belalı destana.

Gülsüm Cengiz, on the other hand, describes the significance of “bostan” (garden) in the lives of province people in the following poem:

Kuzguncukta Bir Akşam

Akşam bir oyundur çocuklukta
Düşsel atların sırtında
Dağlara çıkılan,
Denizlere yelken açıp
Çiçeklerden düş kurulan:
Oyun bahçesi
Kuzguncuk'ta bir bostan.
Geçmiş arıyorum
Çocukluk günlerimi

-gülen ayva ağlayan nar-
Bostandaki iyi kalpli bahçıvanı
Dallara asılı kalmış gülüşlerimi
Arıyorum
Okul yolundaki papatyaları
Hoyratça yolunan
Çam ağacındaki kuş yuvasını
Kedilerin dağıttığı

Yıkık bir sahnedir yaşam
Abesiz çocuk için
Bostanda uyumayı oyun sanıp

Hep sevinecek bir şeyler bulan
Ah, kuşlar gidip
İlk yağmurlar indiğinde
Hiç açıkta yattınız mı,
Eviniz oldu mu bir bostan?

Geçmişini arıyorum
Çocukluk düşlerimi
Bir çocuk sürüyor tahta atını
Biri koşuyor, dizleri kan içinde
Başında tavuk tüyleri, elinde yayı
Bahçıvanın sesi geliyor
Dar sokaklardan,
Parke taşlarının üstünde
At arabasının tıkırtısı

Kuzguncuk'ta bir akşam
Gülüşüyor Can Yücel'in gözleri,
Kaşları salkım salkım erguvan
Şiir ustası
Kavga yoldaşı
Güler'le gülen insan:
"ben inatçı bir komunistim,
Bir partiye girdim mi
Tam girerim."

Kuzguncuk'ta bir akşam
Soyunup üstümdeki hüznü
Yürüyorum bugünü
Rüzgarlarla yan yana
Kulağımda denizlerin şarkısı
Serçelerin sıcaklığı
Yanıbaşımda
Kızıl bir yıldızı taşıyorum avuçlarımda.

Kuzguncuk'ta bir akşam
Yeniden doğuruyor kendini yaşam
Çoğaltıp düşlerimi
Akıyorum yarına...

In this poem, Cengiz depicts the nature of an ordinary evening in Kuzguncuk from the happy days of her childhood. In her view, Kuzguncuk is associated with the “bostan” which represents the solidarity among the province people by hosting all of them without any discriminations. It is clear Kuzguncuk has also changed to some extent, making her miss those days. But Cengiz still feels hopeful as Kuzguncuk is still considered unique when compared to other parts of İstanbul thanks to the inhabitant's effort to preserve its “soul”.

Finally, I want to include Nazım Hikmet's poem, Kuzguncuk, which underlines the inspiring effect of the place on many artists as well as the characteristic of its mansions and the people living there.

Kuzguncuk

Beykoz'da oturmalı
Beykoz'da çalışan adam.
Fakat Kuzguncuk şirin yerdir
ve gayet nefis yapar gül reçelini
pansiyoncu Madam
ve kızı Raşel...
Aynada bir kartpostal :
bir manzara Nis şehrinde.
İskemle, karyola, konsol...
Denize nazırdı pencereleri...
Güneşte tavana suların ışıltısı vurur,
karanlık şilepler geçerdi geceleri
insanı olduğu yerde
eli böğründe bırakarak...
Selim'in odası havadardı.
Kırmızı yazmalar kururdu yandaki boş arsada.
Sağda Cevdet Paşa yalısı.
Yalıda bir tavus kuşu
bir de Mebrure Hanım vardı.
Mebrure Hanım
tafta entariler giyerdi.
Çok ihtiyardı
ve mavi gözleri kördü.
Tentene işlerdi Mebrure Hanım.
Uyanır bir beyaz güle başlar,
uyurken dağıtırdı gülünü...
Merhum Cevdet Paşa yalısında
Mebrure Hanımı unutmışlardı...
Beykoz'da oturmalı
Beykoz'da çalışan adam.
Fakat Kuzguncuk şirin yerdir

Ve kırmızı yazmalar kuruyan boş arsadan
dünyayı zapta gidecek olan
pulsuz balıklar gibi çıplak çocukların
her akşam dinlerdi çığlıklarını Selim...

Conclusion

In conclusion, this study has aimed to explore the relationship between cities and texts. Benefiting from and enlarging Jakobson's notion of "intersemiotic translation", some literary works on cities has been considered target texts of the nonverbal signs of cities. In other words, these narratives are analyzed as a translation process, underlining the interdisciplinary relationship between Urban Studies and Translation Studies. Cities are assumed to be translated into cultural texts with a specific discourse (Barthes 1985). As a methodological tool, Tymoczko's notions of "translation" and "metonymics" have been adopted and Kuzguncuk has been chosen to present a partial representation of the city of İstanbul. After selecting some fiction and non-fiction works, these texts are analyzed in three different categories, namely translation of Kuzguncuk in prose, short stories and poetry. While doing content analysis, it has been realized that all of the selected works turn around one dominant discourse, the tolerant and multicultural nature of the province. For this reason, examining its representation in various works has constituted the focal point of this study. At the end of the analyses, it has been realized that the same text has been translated in various way, depending on the perspective of translators, which has been affected by many factors. This has enabled us to confirm Tymoczko's arguments that city narratives in fact produce partial representations, foregrounding specific aspects of the source texts. Apart from the discourses shaped by individual translators in the translations, it has been shown that the cities also translate the people, changing their lives in a specific way.

REFERENCES

- Barthes, Roland. 1985. “Semiologie et urbanisme” in *L’Aventure semiologique*. Paris: Editions du Seuil, pp. 261-217.
- Bektaş, Cengiz .1996. *Hoşgörünün Öteki Adı: Kuzguncuk*. İstanbul: Tasarı Yayın Grubu.
- Birsel, Salah. 1992. *Sergüzeşt-i Nono Bey ve Elmas Boğaziçi*. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- Burak, Sevim. 1993. *Yanık Saraylar*. İstanbul: Nisan Yayınları.
- Ebcim, Nedret. 2005. *Üç Dinin ve Ünlülerin Buluştuğu Semt: Kuzguncuk*. İstanbul: İleri Yayınları.
- Gambier, Y. and Gotlieb, H. 2001. *(Multi)Media Translation: Concepts, Practices, and Research*. Philadelphia/Amsterdam: John Benjamins.
- Houston, Christopher. 2001. *Islam, Kurds and the Turkish Nation State*. London: Berg Publishers.
- Jakobson, Roman. 2004. “On Linguistic Aspects of Translation” in *The Translation Studies Reader*, ed. Lawrence Venuti, Routledge, pp. 138-143.
- Sancak, Jale. 2004. *Kenti Dinlemek: Büyülü Kent İstanbul’dan Öyküler*. İstanbul: Sel Yayıncılık.
- Tymoczko, Mario. 1999. *Translation in a Postcolonial Context*. Manchester: Saint Jerome Publishing.